

Jeg skal dernæst gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til et andet Spørgsmaal af mere principiel Natur, som blev fremdraget her, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at den Tilstand, vi forefinde, naar vi nu skulle til at give en Lov om denne Sag, er den, at man omkring i Landet har en Mængde Sundhedsvedtægter nemlig dels i Kjøbenhavn og dels i næsten alle Kjøbstæder; der er ikke ret mange af disse tilbage, hvor man ikke har det, om end maasse endnu et Par, ligesom man ogsaa paa Landet savner dem de fleste Steder. Dog vil jeg sige, at der i de sidste Aar er sket betydelige Fremstribt i denne Henseende. Mange samstøbende Omstændigheder, blandt Andet ogsaa Frygten for Koleræ, der jo er optraadt igjen i Europa og rykker frem paa flere Punkter, det ene med det Andet har fremkaldt en betydelig Tilbøielighed til at søge at faae Sundhedsvedtægter i Stand der, hvor man ikke før har havt dem. Men alligevel vil det maasse nok for lang Tid stille sig saaledes, at der for det ooverveiende Antal af Landsfogne ingen Sundhedsvedtægter findes. Sagen er nu den, at man har Bestemmelser om Pleiebørn, tildels endog ogsaa videregaaende end de her foreslaaede, i de fleste Sundhedsvedtægter. Saadanne Bestemmelser gaa ind som integrerende Del i Sundhedsvedtægterne, uden dog at være den eneste vigtige Ting i disse. Naar vi nu gribe ind med Lov i disse Forhold, da er det dog naturligt, at lade det staa, som allerede nu staar, og ikke røre ved dette Forhold, men kun give disse Bestemmelser, som jo nærmest have Karakteren af en Slags Minimumsforholdsregler, der maa fordres alle Steder, for de Steder, hvor der ingen Regler er i Forveien. Hvad det angaar, at man finder det underligt, at Statens Lovgivning ikke griber ind paa hele dette Omraade, saa vil jeg dertil sige, at det ligger deri, at man har villet bevare den kommunale Selvstændighed paa dette Gebet. Fra mit Standpunkt som Justitsminister og som den, der som saadan staar i Spidsen for Landets Sundhedsvæsen, har jeg sandelig ikke Noget imod en Statslovgivning paa dette Punkt, saaledes at man ikke var afhængig af, hvad Kommunerne ville gjøre eller ikke ville gjøre paa dette Omraade, men var i Stand til at sige, at saaledes skal det være. Men dette har jo hidtil stødt paa betydelig Vanskelighed, idet man har ment, at den kommunale Selvstændighed krævede, at Kommunerne maatte ordne disse Forhold, som de selv fandt rigtigt, naturligvis under Tilshyn fra Statens Side. Bestemmelserne om Pleiebørn ere jo som sagt kun et enkelt Punkt i

Sundhedsvedtægterne. Kan man overlade til disse at bestemme Sundhedsvedtægterne for Resten, saa kan man det ogsaa paa dette enkelte Punkt. Det er egentlig paa denne Maade, at Lovforslaget maa opfattes. Det har kun til Hensigt at træde til og fastsætte et Minimum af Tilshyn, hvor dette ikke er ordnet ad sædvanlig Vej gennem Sundhedsvedtægter. Paa den Maade mener jeg, at dette Fænomen, der maasse ved første Blik kan synes besynderligt, meget simpelt forklares. Det er jo et helt andet Spørgsmaal, om vi ikke paa dette som paa saa mange andre Punkter overlade for Meget til Kommunerne, og om der ikke er mange Ting, som Staten kunde tage i sin Haand. Det er et stort og vidtrækkende Spørgsmaal, som det vist ikke gaar an at blande ind i denne lille Lov, og hvorum der naturlig vil vise sig meget forskellige Meninger, naar man kommer ind paa det. Tidligere har der ikke været Tale om at røre ved den kommunale Selvstændighed, om Anstuelserne skulde være i Begreb med at forandre sig noget i den Henseende, veed jeg ikke, men jeg tvivler alligevel paa, at man der skulde kunne komme synderlig høit fra det Gjældende. — Søvrigt kan jeg kun udtale min Paastjonnelse af den Maade, hvorpaa Forslaget er modtaget, og jeg haaber altsaa, at der nok vil kunne komme Noget ud af denne Sag, naar den gaar videre.

H. Jensen: Jeg kan ikke Andet end være glad ved den Maade, hvorpaa baade den høitærede Justitsminister og det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) have stillet sig til mit Forslag om, at det skulde være Kvinder alene, som skulde have dette Tilshyn. De have begge to indrømmet, at Kvinderne ere bedst stikede dertil, og de ere begge to gaaede ud fra, at det var i den Grad naturligt, at Kvinderne havde dette Tilshyn, at de mente, det var Noget, der fulgte af sig selv, at den paa-gjældende Kommunalbestyrelse kun vilde vælge Kvinder dertil. Der bleven dog sagt — jeg husker ikke, om det var af den høitærede Justitsminister eller af det ærede Medlem fra Svendborg — at der ikke vilde blive valgt Mænd til dette Hverv, men nu forekommer det mig rigtignok, at naar de Allesammen ere i den Grad enige om, at Kvinderne ere bedst stikede til dette Tilshyn, saa behøvede man ikke at tage saa meget Hensyn til, om det skulde være muligt, hvad jeg ikke vil besfride, at der, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds mente, kunde være ganske enkelte Mænd, som specielt interesserede